

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Grażyna Giżewska-Rozmus
Protokolant:	sekr. sądowy Tomasz Miłosz

po rozpoznaniu w dniu 05 listopada 2015 r. w Olsztynie

na rozprawie sprawy z powództwa S. B. (1)

przeciwko (...) S.C. D. K. (1) , L. K. w D.

(...) S.C. D. K. (1) , L. K. w D.

o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych

I zasądza od pozwanych D. K. (1) (...) (...) s.c. (...) , L. K. w D. i L. K. (...) (...) s.c. (...) , L. K. w D. solidarnie na rzecz powoda S. B. (1) kwotę(...) tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wraz z ustawowymi odsetkami co do kwot:

(...) od dnia 01 stycznia 2010r.

(...) od dnia 31 stycznia 2010r.

(...) złotych od dnia 28 lutego 2010r.

(...) złotych od dnia 01 kwietnia 2010r.

(...) złotych od dnia 01 maja 2010r.

(...) złotych od dnia 01 lipca 2010r.

do dnia zapłaty,

II zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę(...) tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 czerwca 2015r. do dnia zapłaty,

III zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę (...) tytułem wynagrodzenia chorobowego wraz z ustawowymi odsetkami co do kwot:

(...) od dnia 28 lutego 2010r.

(...)od dnia 01 kwietnia 2010r.

do dnia zapłaty ,

IV w pozostałym zakresie powództwo oddała,

V zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę(...) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w tym kosztów postępowania pojednawczego,

VI nakazuje ściągnąć od pozwanych solidarnie na rzecz Skarbu Państwa (kasy Sądu Rejonowego wO.) kwotę (...) tytułem zwrotu kosztów sądowych ,

VII wyrokowi co do punktu I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty (...)

IV P 821/13

UZASADNIENIE

Powód S. K. w pozwie skierowanym przeciwko D. K. (1) L. K. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) (...) s.c. (...) w D. wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych:

- kwoty (...) zł tytułem wynagrodzenia za przepracowane godziny nadliczbowe wraz z ustawowymi odsetkami
- kwoty(...)tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wraz z ustawowymi odsetkami
- kwoty (...) tytułem wynagrodzenia za okres przebywania na zwolnieniu lekarskim wraz z ustawowymi odsetkami
- nałożenie na pozwanych obowiązku zwrotu kosztów postępowania pojednawczego toczącego się przed Sądem Rejonowym w Olsztynie X wydziałem cywilnym sygn. akt (...)

W uzasadnieniu wskazano, iż pozwani prowadzą działalność gospodarczą w zakresie usług przewozów osobowych. Powód obsługiwał linię autobusową. Na jednego kierowcę przysługiwała 1 linia co oznaczało konieczność pracy przez kierowców codziennie w godzinach np. od 6:00 do 20:00 czy 21:00. Ponadto powód musiał świadczyć pracę także w dni ustawowo wolne od pracy i święta. Mimo przepracowania wielu godzin nadliczbowych nie zostało powodowi wypłacone wynagrodzenie. Pozwani nie wypłacili powodowi także ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy oraz wynagrodzenia za okres przebywania na zwolnieniu lekarskim. W dniu 31.12.2012r. powód złożył wniosek o zawiązanie do próby ugodowej. Pozwani nie stawili się na posiedzenie i do ugody nie doszło.

W pismach procesowych z dnia 27.05.2014r. i 27.10.2014r. strona powodowa sprecyzowała swoje roszczenia wskazując, iż dochodzi wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych od 01.12.2009r. do 25.06.2010r. oraz wynagrodzenia za okres chorobowy w 2010r. (15.01.-31.01.2010r. 17 dni, 03.02.2010r.-10.02.2010r. 8 dni,23.02.2010r-10.03.2010r. 16 dni) (k. 62, 123-129). Następnie w pismach z dnia 02.04.2015r. k.202 i 03.11.2015r. k. 283 wskazała wysokość dochodzonych roszczeń.

W odpowiedzi na pozew pozwani D. K. (1) L. K. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) (...) s.c. (...) w D. wnieśli o oddalenie powództwa. Jednocześnie wniesiono o sprecyzowanie, za jaki okres powód dochodzi wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych i wynagrodzenia za okres choroby.

Uzasadniając swoje stanowisko strona pozwana wskazała, iż szczegółowe ustosunkowanie się co do zgłoszonych roszczeń jest na tym etapie postępowanie niemożliwe gdyż powód w sposób zbyt ogólny określił zakres zgłoszonych żądań. Podniesiono zarzut przedawnienia roszczeń tj wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w zakresie, w którym powód dochodzi wynagrodzenia, które stało się wymagalne 31.12.2009r. tj za pracę do 30.11.2009r. W przypadku żądania ekwiwalentu za urlop podniesiono zarzut przedawnienia roszczenia w zakresie urlopu za 2007 i 2008r. W momencie wniesienia zawiązania do próby ugodowej prawo do urlopu za te lata uległo już przedawnieniu.

Roszczenie o wynagrodzenie chorobowe uległo przedawnieniu w całości. Powód korzystał ze zwolnienia w 2010r. . Nie doszło do przerwania biegu przedawnienia przez wniesienie zażalenie do próby ugodowej.

Odnośnie samego roszczenia pozwani wskazali, że powód w okresie objętym roszczeniami obsługiwał wyłącznie trasę O.-O. i O.-O.. Pozwani zaprzeczają godzinom pracy powoda. Praca była świadczona zgodnie z rozkładem jazdy busów. Po odejściu z pracy W. C. (1) powód pracował od godz. 6:00 do 19:00. Praca była świadczona od poniedziałku do piątku, sporadycznie w soboty i niedziele. Powód otrzymywał wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych. Otrzymywał wynagrodzenia wynikające z umowy według stawki godzinowej i za godziny nadliczbowe. Było ono wypłacane w kwocie stanowiącej iloczyn (...) zł i ilości przepracowanych dni. Wynagrodzenie za pracę w 2009r. było wypłacane według tych samych zasad.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód S. B. (1) zatrudniony był u pozwanych D. K. (1) L. K. prowadzących działalność gospodarczą pod firmą (...) (...) s.c. (...) w D. od 19.05.2007r. na stanowisku kierowcy na czas nieokreślony ze stawką godzinową wynagrodzenia (...). Zgodnie z aneksem z dnia 31.12.2009r. od 01.01.2010r. wynagrodzenie powoda wyniosło(...) za godzinę.

(dowód: akta osobowe- część B umowa o pracę k. 1 B, dokumentacja pracownicza k. 2b-6b, aneks k. 24b, część C- świadectwo pracy k. 3c-3cv)

Powód jako kierowca przewozów osobowych obsługiwał trasę O.-D.-O., O.- D.-O.. Na jedno auto przypadał jeden kierowca. Kursy odbywały się 7 dni w tygodniu. Powód wykonywał swoje obowiązki na tej samej trasie wraz z W. C.. Początkowo obaj jeździli codziennie. Od grudnia 2009r. do końca zatrudnienia wykonywali krótsze i dłuższe trasy na zmianę. Tj w jednym tygodniu jeden pracował od poniedziałku do soboty około 15 godzin –obsługiwał trasę dłuższą od 5:40 do 20-21:10-21:30, a drugi pracował około 12 godzin- trasa krótsza : od 6:20 do 18:20-18:25. W następnym tygodniu następowała zamiana. W sobotę na jednej zmianie było o 1 kółko mniej i kierowca wówczas o 16 wyjeżdżał z O. (przejazd trwał ponad 1 godzinę albowiem trasa z O. do D. wynosi 56 km). Natomiast drugi kierowca musiał wykonać dodatkowe kółko i wówczas kończył pracę około 20:00. Latem kierowca pokonywał trasę szybciej, natomiast zimą dłużej i kończył około 21:30.

W niedziele powód jeździł na trasie krótszej 12-godzinnej.

Do listopada 2009r. krótsza trasa trwała 14 godzin.

Od końca 2009r. wprowadzono jedną trasę w niedzielę. Zaczynała się ona o 6:20 a kończyła o 20:00 . Od końca 2009r. kończyła się około 18:20-18:25.

2-3 razy w miesiącu dochodziło do poważniejszych awarii samochodów w trakcie trasy . Wówczas kierowca musiał zjechać z trasy do warsztatu w D. lub O.. W zależności od rodzaju awarii kierowca otrzymywał auto zastępcze i jechał w trasę lub czekał na naprawienie samochodu.

W trakcie pracy kierowcy nie mieli przerw. Jedyne mogli wygospodarować czas na skorzystanie z toalety lub zajechanie po drodze po coś do jedzenia aby zjeść już w trasie.

Powód pracował w dniach wskazanych w zestawieniu na kartach 126-129 akt sprawy.

Jeżeli kierowcy chcieli skorzystać z dnia wolnego musieli we własnym zakresie załatwić zastępstwo i wówczas za te dni nie otrzymywali wynagrodzenia. Kierowcy w okresie 2009-2010r. starali się mieć po około 2 weekendy w miesiącu wolne. We wcześniejszych latach powód pracował bez żadnych dni wolnych za wyjątkiem Nowego Roku, I dnia Świąt Wielkanocnych i Bożego Narodzenia.

Kierowcy otrzymywali za dzień pracy stawkę stałą przemnożoną przez ilość dni pracy. Powód do końca 2009r. otrzymywał(...)a następnie (...).

Podczas dnia pracy kierowcy dwu lub trzykrotnie zmieniali tarcze tachografów w zależności od długości dnia pracy.

(dowód: zeznania J. K. k. 80-83, G. D. k. 97-98, A.A. k. 98-100, W. C. k. 100-104, M. L. k. 153-154, dowód z przesłuchania powoda k. 157-161 i 164, 290v w zw. z k. 78-79, tarcze tachografów stanowiące załącznik do akt sprawy, zestawienie k. 126-129, opinia k. 177-188, 215-226, 240-252)

W związku z wykonaną pracą pracodawca wypłacił powodowi tytułem wynagrodzenia za pracę za okres:

- od 01.02.2010r. do 15.02.2010r. (...)

- od 16.02.2010r. do 28.02.2010r. (...)

- od 01.03.2010r. do 31.03.2010r. (...)

- od 01.04.2010r. do 30.04.2010r. (...)

- od 01.05.2010r. do 31.05.2010r. kwotę (...)

o od 01.06.2010r. do 30.06.2010r. kwotę (...)

(dowód: zestawienie wynagrodzeń k. 36-41)

Powodowi w związku z zatrudnieniem u pozwanych przysługiwało prawo do 26 dni urlopu wypoczynkowego w roku. W 2007 i 2008r. powód nie korzystał z urlopu wypoczynkowego. W 2009r. korzystał z urlopu w okresie od 04.07.2009r. do 31.07.2009r. (20 dni). Jednakże z tego tytułu nie otrzymał wynagrodzenia urlopowego. Kierowcy co do zasady nie korzystali z dłuższych urlopów wypoczynkowych, ewentualnie brali 1-2 dni urlopu. Generalną zasadą u pozwanych był także brak zapłaty kierowcom wynagrodzenia urlopowego za okresy urlopów wypoczynkowych. Pracodawca , pomimo niewykorzystania przez pracownika urlopu, zobowiązywał go do podpisywania wniosków czy też kart urlopowych poświadczających skorzystanie z urlopu.

(dowód: akta osobowe – część B-k.15b, 16b, 32b,33b; dowód z przesłuchania powoda k. 157-161, 164 w zw. z k. 78-79, zeznania J. K. k. 80-83, W. C. k. 100-104, M. L. k. 153-154)

Powód w okresie od 15 stycznia 2010r. do 12 marca 2010r. korzystał ze zwolnień lekarskich. W tym okresie w dniach: 15.01.-31.01.2010r., 03.02-10.02.2010r., 23.02-10.03.2010r. nie wykonywał pracy z powodu choroby . Zwolnienia były wystawiane w sposób ciągły przez lekarza w związku z występującymi u powoda:(...). W początkowym okresie choroby S. B. miał gorączkę, a w badaniu lekarskim ustalono (...). Rozpoznano u powoda i leczono (...) (L4 od 15.01.2010r. do 28.02.2010r.) i infekcję (...)(od 01.03.2010r. do 12.03.2010r.). Za ostatnie zwolnienie , które trwało do 12.03.2010r. powód za ostatnie 11 dni otrzymał zasiłek chorobowy z ZUS.

(dowód: historia choroby k. 10-17, akta osobowe- cz.B-zwolnienia lekarskie k. 27b-31b, dowód z przesłuchania powoda k. 157-161 i 164 , w części dowód z przesłuchania D. K. k. 163 w zw. z k. 78-79)

Umowa o pracę łącząca strony uległa rozwiązaniu z dniem 25.06.2010r.

(dowód: akta osobowe- cz. C- pismo k. 2c, świadectwo pracy k. 3c-3cv)

Wynagrodzenie u pozwanych płatne było raz w miesiącu z dołu w ostatni dzień pracujący w danym miesiącu.

(dowód: akta osobowe- część B- umowa o pracę k. 1b verte)

W dniu 31.12.2012r. S. B. skierował do Sądu Rejonowego wO. zawezwanie do próby ugodowej wzywając D. K. (1) i L. K. do próby ugodowej w sprawie o zapłatę kwoty 21.000 zł z tytułu wynagrodzenia za przepracowane godziny nadliczbowe, wynagrodzenia za okres przebywania na zwolnieniu lekarskim oaz kwoty z tytułu ekwiwalentu

za niewykorzystany urlop wypoczynkowy (...) W uzasadnieniu wskazując na okres zatrudnienia u pozwanych podniesiono, iż przez okres zatrudnienia powód zobowiązany był do pracy w godzinach nadliczbowych, z tytułu których nie wypłacono mu żadnego wynagrodzenia. Uczestnicy nie wypłacili wnioskodawcy także ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy i wynagrodzenia za okres przebywania na zwolnieniu lekarskim.

(dowód: akta Sądu Rejonowego w Olsztynie (...) dokumenty w całości)

Biegły sporządzający opinię w sprawie ustalił : wynagrodzenie powoda za pracę w godzinach nadliczbowych za okres od grudnia 2009r. do czerwca 2010r. na kwotę(...), wynagrodzenie za okres choroby za 33 dni w 2010r. na kwotę(...)(stawka za 1 dzień wyniosła (...))oraz stawkę ekwiwalentu za 1 dzień urlopu wypoczynkowego w wysokości (...)

(dowód: opinia główna k. 177-188, opinia uzupełniająca k. 240-252)

Sąd zważył co następuję:

W ocenie Sądu, roszczenia powoda zawarte w pozwie co do zasady zasługują na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż zgodnie z zawartą umową o pracę oraz wypełnionymi przez powoda dokumentami związanymi z rozpoczęciem stosunku pracy, powód był zatrudniony u pozwanych w okresie od 19.05.2007r. do 25.06.2010r. W tym czasie wykonywał obowiązki kierowcy transportu osobowego na trasie O.-O.. Obsługiwał 1 bus.

Powód w dniu 31.12.2013r. złożył do Sądu Rejonowego wO. zawezwanie do próby ugodowej skierowany do D. i L. K. pozwanych w niniejszym procesie. We wniosku wskazano, iż wnioskodawca wzywa uczestnika do próby ugodowej w sprawie o zapłatę kwoty (...), na która składają się wynagrodzenie - za przepracowane godziny nadliczbowe, wynagrodzenie za okres przebywania na zwolnieniu lekarskim i kwoty z tytułu ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. W uzasadnieniu wskazano na fakt i okres zatrudnienia powoda u pozwanych oraz przytoczono argumenty uzasadniające żądanie wypłacenia powyższych należności z wyżej wskazanych tytułów. W uzasadnieniu podniesiono, iż uczestnicy nie wypłacili wnioskodawcy ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy oraz wynagrodzenia za okres przebywania na zwolnieniu lekarskim. Jednocześnie odwołano się do pisma z dnia 25.02.2011r., którym wnioskodawca zwracał się do uczestników o uiszczenie należnych mu kwot.

Odnosząc powyższe do zarzutu przedawnienia podniesionego przez stronę pozwaną należy wskazać, iż zarówno z zawezwania do próby ugodowej, jak i wcześniej wystosowanego pisma powoda i odpowiedzi na nie pozwanych jednoznacznie wynika, iż pozwani nie mieli wątpliwości jakich roszczeń dotyczą wnioski powoda. Zawezwanie wskazywało na roszczenia powstałe w okresie zatrudnienia u pozwanych i wynikające ze zdarzeń, które wówczas miały miejsce, a których strona pozwana na etapie zawezwania do próby ugodowej nie zakwestionowała. Ponadto, do pozwanych z analogicznymi roszczeniami wystąpili inni pracownicy- kierowcy. Wskazują na to pisma pełnomocnika powoda z 25.02.2011r. (k. 5) oraz odpowiedź pełnomocnika pozwanych z 14.03.2011r. (k. 7).

W związku z powyższym zarzut przedawnienia co do całości roszczeń nie może się ostać jako uzasadniający oddalenie roszczeń w całości ze względu na brak przerwania terminu przedawnienia przez zawezwanie do próby ugodowej.

Nie mniej jednak w części zarzut przedawnienia obejmie roszczenia, z którymi wystąpił powód. Wynika to z faktu, iż co do zasady przedawnienie roszczeń pracownika wobec pracodawcy ze stosunku pracy następuje z upływem 3 lat od daty ich wymagalności. Jak wynika ze stanowiska strony powodowej, domagała się ona zasądzenia na rzecz powoda od pozwanego wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w okresie zatrudnienia, wynagrodzenia za okres przebywania na zwolnieniu lekarskim i ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy niewykorzystany w okresie zatrudnienia. Następnie sprecyzowano roszczenia domagając się wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych od 01.12.2009r. do 25.06.2010r., ekwiwalentu za urlop w latach 2007-2010 i 41 dni wynagrodzenia za czas przebywania na zwolnieniu lekarskim (k. 123-125).

Przechodząc do rozpatrywania poszczególnych roszczeń należy w pierwszej kolejności wskazać, iż Sąd w swych ustaleniach oparł się na całości zebranego w sprawie materiału dowodowego. Bez wątplenia przedstawione Sądowi dowody wskazują co do zasady na zasadność roszczeń powoda. Nie mniej jednak, z uwagi na braki w dokumentacji płacowej oraz ewidencji czasu pracy, Sąd musiał posiłkować się dowodami pośrednio potwierdzającymi okoliczności m.in. dotyczące czasu pracy powoda, otrzymywanych przez powoda należności z tytułu pracy. Bez wątplenia istotne w sprawie okazały się zeznania świadków i powoda, którzy potwierdzili fakt pracy S. B. w godzinach nadliczbowych, schemat pracy kierowców (obsługa 1 linii przez 1 lub 2 kierowców we wszystkie dni tygodnia), brak wypłat należności przysługujących pracownikom w związku z łączącym ich z pozwanymi stosunkiem pracy. Świadkowie J. K. i W. C. oraz powód zgodnie zeznali jak wyglądał system świadczenia pracy przez kierowców. Wskazali, iż wypłata wynagrodzenia była dokonywana przez przeliczenie ilości przepracowanych dni przez uzgodnioną stawkę, która miała zawierać wynagrodzenie zasadnicze i wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych. Potwierdzili także w sposób nie budzący wątpliwości, iż w sytuacji gdy pracownik nie świadczył pracy nie otrzymywał wynagrodzenia (dotyczyło to zarówno okresów urlopów jak i zwolnień lekarskich). Znajduje to także potwierdzenie w przedłożonych do akt zestawieniach dokonywanych pracownikom wypłat za okres od lutego 2010r. do czerwca 2010r. (k. 36-41) . Zeznania świadków i przesłuchanie powoda w zakresie czasu świadczonej pracy znajduje również odzwierciedlenie w przedłożonych do akt sprawy tarczach tachografów. Jak wskazał powód kierowcy używali po 2,3 tarcze przy czym druga i trzecia dotyczyły czasu przekraczającego dopuszczalny czas pracy.

W zakresie roszczenia powoda o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych zasadne jest roszczenie obejmujące okres od 01.12.2009r. do 25.06.2010r. albowiem wcześniejszy okres objęty jest trzyletnim terminem przedawnienia.

Zgodnie z art. 151 § 1kp praca wykonywana ponad obowiązujące pracownika normy czasu pracy, a także praca wykonywana ponad przedłużony dobowy wymiar czasu pracy, wynikający z obowiązującego pracownika systemu i rozkładu czasu pracy, stanowi pracę w godzinach nadliczbowych. Praca w godzinach nadliczbowych jest dopuszczalna w razie:

- 1) konieczności prowadzenia akcji ratowniczej w celu ochrony życia lub zdrowia ludzkiego, ochrony mienia lub środowiska albo usunięcia awarii;
- 2) szczególnych potrzeb pracodawcy.

Zasady naliczania wysokości wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych określa art. 151 (1) k.p..

Powód został zatrudniony w zadaniowym systemie czasu pracy. Art. 140 k.p. przewiduje, iż w przypadkach uzasadnionych rodzajem pracy lub jej organizacją albo miejscem wykonywania pracy może być stosowany system zadaniowego czasu pracy. W takim przypadku pracodawca nie ma obowiązku prowadzenia ewidencji czasu pracy. Jednocześnie w każdym systemie czasu pracy, jeżeli przewiduje on rozkład czasu pracy obejmujący pracę w niedziele i święta, pracownikom zapewnia się łączną liczbę dni wolnych od pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym odpowiadającą co najmniej liczbie niedziel, świąt oraz dni wolnych od pracy w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy przypadających w tym okresie (art. 147 k.p.).

W zakresie rozważań dotyczący prawa powoda do wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych należy wskazać co następuje.

W pierwszej kolejności warto odnotować, iż pozwana potwierdziła godziny kursów , które jak wskazał powód , wykonywał w okresie zatrudnienia (k.163). Pozwana nie zgodziła się jednak z twierdzeniem, że powód i pozostali kierowcy wykonywali pracę przez 7 dni w tygodniu. W tym zakresie, w związku z brakiem jakiegokolwiek dokumentacji dotyczącej czasu pracy kierowców, Sąd dokonał ustaleń na podstawie zeznań świadków, przesłuchania powoda i dokumentów zaofiarowanych przez strony. Z tych dowodów jednoznacznie wynika, iż powód , jak i inni kierowcy, pracowali przez 6 lub 7 dni w tygodniu. To czy pracowali cały tydzień lub 6 dni pierwotnie wynikał z tego, że znajdowali

zmiennika, który za nich jechał w trasę. Później, jak w przypadku powoda od końca 2009r., w niedzielę funkcjonował tylko jeden kurs wykonywany naprzemiennie przez powoda i W. C.. Należy podkreślić, iż fakt zatrudnienia pracownika w zadaniowym systemie czasu pracy nie pozbawia go prawa do wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w przypadku permanentnego świadczenia pracy ponad podstawowy wymiar czasu pracy. Pozwana w swych zeznaniach wskazała, iż wypłacała pracownikom ryczałt za godziny nadliczbowe. Nie mniej jednak żaden ze słuchanych świadków-byłych pracowników pozwanych, nie potwierdził powyższej tezy. Tym samym nie można zgodzić się z twierdzeniem, iż powód otrzymywał ryczałt za pracę w godzinach nadliczbowych. Nawet gdyby pracodawca ustalił z pracownikiem wskazany ryczałt jego wysokość powinna odpowiadać przewidywanemu wymiarowi pracy pracownika w godzinach nadliczbowych.

W ocenie Sądu, przedstawione zeznania świadków oraz twierdzenia powoda a także w części zeznania D. K. potwierdziły, iż powód świadczył pracę w ilości przekraczającej podstawowe normy czasu pracy. Ilość godzin wynikała z powyższych dowodów, a w szczególności z przesłuchania powoda i przedłożonego przez niego zestawienia dni i godzin pracy (k. 126-129), które stanowiły spójną całość. Na tej podstawie biegły sporządził swoje wyliczenia. Należy wskazać, iż Sąd dokonując ustaleń w sprawie, ostatecznie, zarówno w zakresie wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, jak i wynagrodzenia za czas choroby i ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy, co do należnych powodowi kwot oparł się na drugiej opinii uzupełniającej biegłego. Sąd uznał ją w powiązaniu z opinią główną za wiarygodną, pełną i wyczerpującą.

Dlatego też, w punkcie I wyroku zasądzono na rzecz powoda wynagrodzenie za godziny nadliczbowe od grudnia 2009r. do czerwca 2010r. Przy wyliczeniu należności uwzględniono okoliczność, iż powód co do zasady miał ustalone wynagrodzenie zasadnicze wynikające z umowy o pracę oraz otrzymywał dodatkowo wynagrodzenie, które następnie zostało w opinii biegłego, zgodnie z dyspozycją Sądu, zaliczone na poczet należnego powodowi wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Dopiero różnica pomiędzy wyliczonym a wypłaconym wynagrodzeniem stanowiła kwotę zasądzoną na rzecz S. B.. W pozostałym zakresie oddalono roszczenie o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych.

W zakresie dochodzonego przez powoda roszczenia o wypłacenie ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy w okresie zatrudnienia należy zauważyć co następuje.

W ocenie Sądu nie budzą wątpliwości i, w świetle zebranego materiału dowodowego, posiadają walor wiarygodności zeznania powoda dotyczące wykorzystanego przez niego urlopu wypoczynkowego i otrzymanego z tego tytułu wynagrodzenia. Przede wszystkim trzeba podkreślić, iż powodowi przysługiwało co do zasady 26 dni urlopu w każdym roku. Biorąc pod uwagę okresy zatrudnienia powoda łącznie od maja 2007r. do czerwca 2010r. są to 83 dni. Powód potwierdził, że tylko w 2009r. wykorzystał 20 dni urlopu w związku ze ślubem córki. Nie mniej jednak nie otrzymał z tego tytułu wynagrodzenia urlopowego. Zasadne jest stanowisko strony powodowej, w którym wskazuje, że w wypadku niewykorzystania urlopów z lat poprzednich należy pracownikowi za ten okres zaliczyć najwcześniej wymagalny urlop. W tym wypadku jest to urlop z 2007r. (18 dni) i 2008 r. (2 dni). Rozpoczęcie terminu przedawnienia roszczenia o wypłatę wynagrodzenia urlopowego powoda z tytułu urlopu wykorzystanego w lipcu 2009r. należy liczyć, zgodnie z zapisami w dokumentacji pracowniczej powoda, od 01.08.2009r.. Tym samym termin przedawnienia minął w sierpniu 2012r. a roszczenie dotyczące urlopu za 2007r. i za 2 dni z 2008r. nie może być uwzględnione.

W aktach osobowych powoda znajdują się dodatkowo wnioski urlopowe za 08-12.03.2010r. i 01-11.06.2010r.. Nie mniej jednak odnosząc zapisy w tych wnioskach do zestawienia wynagrodzenia pobranego przez pracowników za marzec 2010r. oraz dokumentacji lekarskiej złożonej przez powoda a także przesłuchania powoda wynika, iż powód w marcu nie korzystał z urlopu. Przede wszystkim z zestawienia wynagrodzenia (k. 38) wynika, że powód pracował w marcu przez 21 dni i jednocześnie od 01 do 12.03.2010r. miał wystawione zwolnienie lekarskie. Porównując powyższe z zestawieniem sporządzonym przez stronę powodową (k. 127) wynika, iż w marcu 2010r. powód w żadnym dniu nie przebywał na urlopie wypoczynkowym. Ponieważ w tym czasie był na zwolnieniu lekarskim a następnie świadczył pracę. Podobna sytuacja odnosi się do czerwca 2010r. Z karty urlopowej wynika, że powód był na urlopie od 01 do 11.06.2015r. Natomiast z zestawienia wynagrodzenia za czerwiec, przedłożonego przez pracodawców, wynika, iż do

25.06.2010r. powód świadczył pracę przez 17 dni. Jak wynika z zestawienia na k. 129, potwierdzonego przez powoda, nie świadczył on pracy w soboty, niedziele i święta. W pozostałe dni wykonywał pracę. Dlatego też, wnioski przedłożone przez stronę pozwaną w zakresie urlopu powoda w 2010r. nie mogą być uwzględnione i uznane za miarodajne.

Tym samym, w zakresie pozostałego niewykorzystanego urlopu, powodowi przysługuje prawo do ekwiwalentu za urlop w latach 2008-2010. Zgodnie z art. 171 § 1 kp w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny. „ Z dniem rozwiązania stosunku pracy prawo pracownika do urlopu wypoczynkowego w naturze przekształca się w prawo do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop. W tym też dniu rozpoczyna bieg termin przedawnienia roszczenia o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystane w naturze, a nieprzedawnione urlopy wypoczynkowe” (wyrok SN z 29.03.2001r. I PKN 336/00). W przypadku rozwiązania stosunku pracy i niewykorzystania z tego powodu urlopu wypoczynkowego nabytego w pełnym wymiarze (art. 153 § 3 k.p.) pracownikowi przysługuje od dotychczasowego pracodawcy ekwiwalent pieniężny odpowiadający urlopowi w wymiarze proporcjonalnym do okresu przepracowanego u danego pracodawcy w roku, w którym rozwiązano stosunek pracy. Jeżeli pracownik nie wykorzystał urlopu w latach poprzednich, to ma prawo do ekwiwalentu za te urlopy, wobec których roszczenie nie uległo przedawnieniu. Jednocześnie do okresu przedawnienia roszczenia o ekwiwalent nie zalicza się okresu przedawnienia roszczenia o udzielenie urlopu w naturze.

Stosownie do brzmienia przepisu art. 171 § 1 kodeksu pracy, ekwiwalent pieniężny przysługuje pracownikowi w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy. Ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop jest, z punktu widzenia natury prawnej, świadczeniem szczególnego rodzaju, zbliżonym do odszkodowania, niebędącym jednak "należnością" za świadczoną poprzednio pracę ani wynagrodzeniem za czas urlopu, którego pracownik nie otrzymał, ani wreszcie świadczeniem zastępczym wypłaconym w zamian za nieudzielony urlop. Ekwiwalent ten jest świadczeniem szczególnym w tym sensie, że może być pracownikowi wypłacony tylko w przypadku niewykorzystania urlopu wypoczynkowego z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy. Pracownik nabywa prawo do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop w dacie rozwiązania stosunku pracy (wygaśnięcia lub rozwiązania). Wysokość ekwiwalentu oblicza się zatem na podstawie wynagrodzenia z okresu poprzedzającego miesiąc, w którym nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy, także wówczas, gdy ekwiwalent przysługuje pracownikowi za urlopy zaległe, a więc należne za poprzednie lata pracy. Ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w żadnym razie nie będzie przysługiwał pracownikowi w trakcie trwania stosunku pracy jako forma rozliczenia niewykorzystanego w danym roku urlopu wypoczynkowego; pracownik ma obowiązek wykorzystać urlop wypoczynkowy w naturze, a gdy tego nie uczyni, prawo do urlopu przedawnia się. Brak podstaw prawnych, by pracownika corocznie rozliczać w formie pieniężnej z niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego (Wyrok SA w Szczecinie z dnia 18 marca 2010 r., III AUa 45/10, LEX nr 781318).

Należy wskazać, iż roszczenie o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop przedawnia się również z upływem 3 lat od dnia wymagalności. Okres ten upłynął z dniem 25.06.2013r. a jednocześnie roszczenia w tym zakresie zostały zgłoszone przez stronę powodową w zawezwaniu do próby ugodowej. Dlatego, jak wskazano powyżej, roszczenie we wskazanej części nie uległo przedawnieniu. Jako podstawę wyliczenia ekwiwalentu urlopowego, zgodnie z obowiązującymi przepisami, należy uwzględnić wysokość ekwiwalentu wyliczonego na koniec okresu zatrudnienia. W swej opinii uzupełniającej biegły dokonał stosownego wyliczenia na kwotę 147,53 zł (za 1 dzień urlopu). Uwzględniając, iż w 2008 i 2009r. powodowi przysługiwało po 26 dni urlopu a w 2010r. proporcjonalnie wyliczając- 13 dni urlopu oraz za 2008r. powód wykorzystał 2 dni urlopu, łącznie niewykorzystano 63 dni . Po przemnożeniu przez wyliczoną stawkę ekwiwalentu dało to kwotę 9294,39 złotych. Taka też kwota została przez Sąd uwzględniona w wyroku (punkt II wyroku). Odsetki zasądzono od 26.06.2015r. albowiem do dnia 25.06.2015r. pozwani nie byli jeszcze w zwłoce gdyż do tego dnia mogli wypłacić pracownikowi należny mu ekwiwalent. W pozostałym zakresie oddalono roszczenie.

Zgodnie z art. 92 par. 1 pkt. 1 kp za czas niezdolności do pracy wskutek choroby trwającej łącznie do 33 dni w ciągu roku kalendarzowego pracownik zachowuje prawo do 80% wynagrodzenia, chyba że obowiązujące u danego pracodawcy przepisy prawa pracy przewidują wyższe wynagrodzenie z tego tytułu.

Jak wynika z materiału zgromadzonego w aktach sprawy w okresie od 15.01.2010r. do 12 marca 2010r. powód korzystał ze zwolnień lekarskich w związku z zapaleniem płuc i infekcją górnych dróg oddechowych. Powodowi z tego tytułu przysługuje prawo do wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy za okres do 33 dni w ciągu roku kalendarzowego wypłacane przez pracodawcę. Jednakże, jak wskazał powód podczas przesłuchania, za ostatnie 11 dni ostatniego zwolnienia (wskazał na zwolnienie na k. 125 jako ostatnie tj za okres od 23.02. do 10.03.2010r.) otrzymał zasiłek z ZUS. Należy zauważyć, iż zgodnie z dokumentacją lekarską znajdującą się w aktach, ostatnie zwolnienie powód otrzymał na okres od 06-12.03.2010r. a wcześniejsze na okres od 01 -05.03.2010r..W związku z tym zasadne było uwzględnienie roszczenia powoda co do 32 dni zwolnienia, albowiem odliczając ostatnie 11 dni, taka ilość dni niezdolności do pracy, potwierdzona zwolnieniami lekarskimi i wynikająca z przesłuchania powoda i zestawienia z kart 126-129, pozostała do zaspokojenia. Natomiast odsetki od powyższego roszczenia należne są za pierwsze 31 dni, tj okres zwolnienia lekarskiego, z którego powód korzystał do 28.02.2015r. , od 01.03.2010r.. Natomiast w zakresie 1 dnia, który przypadł już w marcu, odsetki winny być naliczone od 01.04.2010r. Takie też rozstrzygnięcie zapadło w punkcie III wyroku. W pozostałym zakresie oddalono roszczenie.

Rozliczenia kosztów sądowych Sąd dokonał w punkcie VI wyroku.

W zakresie rozliczenia wynagrodzenia biegłego Sąd przyjął następujące założenia. Uwzględniając fakt, iż dokonując rozstrzygnięcia w sprawie, ostatecznie Sąd oparł się na wyliczeniach kwotowych wynikających z ostatniej opinii uzupełniającej z uwzględnieniem opinii głównej, przy rozliczaniu kosztów sądowych uwzględniono całe wynagrodzenie biegłego za sporządzenie tej opinii. Nie mniej jednak Sąd dokując rozliczenia pozostałych kosztów związanych z wynagrodzeniem biegłego przyjął do wyliczeń połowę wynagrodzeń biegłego przyznanych za sporządzenia opinii głównej i uzupełniającej z dnia 17.06.2015r.. Sąd uznał, iż, z jednej strony uwzględniając fakt oparcia się Sądu na ostatniej opinii uzupełniającej, nie mniej jednak uwzględnienie kosztów sporządzenia opinii wcześniejszych, uzasadnione jest faktem dokonania w tych opiniach szczegółowych wyliczeń ilości godzin pracy powoda, dni urlopów i dni zwolnienia lekarskiego, zapoznania się przez biegłego z całością akt sprawy (co było niezbędne dla sporządzenia opinii głównej jak i uzupełniającej) a w przypadku opinii z dnia 17.06.2015r. biegły miał za zadanie odnieść się do zastrzeżeń zgłoszonych przez stronę pozwaną i dokonać wyliczeń, które wskazały na zasadność i prawidłowość pierwotnych ustaleń biegłego. Dlatego też przy wyliczaniu kosztów Sądowych w zakresie nieuiszczonego wynagrodzenia biegłego uwzględniono do rozliczenia kwotę(...) Uwzględniono także koszty stawiennictwa świadków tj kwoty(...) a także opłatę od pozwu w wysokości(...). Łącznie jest to kwota(...).

Powód żądał pierwotnie kwoty(...), a wygrał co do kwoty(...)co

wynikało z poczynionych w sprawie wyliczeń w oparciu o opinię biegłego.

Tym samym uwzględniając dyspozycję art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w zw. z 100 k.p.c. , Sąd w punkcie VI wyroku nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę(...) złotych tytułem kosztów sądowych.

W punkcie V wyroku , na podstawie art. 100 k.p.c. , orzeczono o kosztach procesu, w tym kosztach zastępstwa procesowego i kosztach poniesionych przez stronę powodową w postępowaniu(...) powstałych w związku z zawezwaniem do próby ugodowej. Pozwani, pomimo otrzymania zawezwania oraz poinformowania o wyznaczonym terminie posiedzenia, na który stawili się pełnomocnik wnioskodawcy, nie wzięli udziału w postępowaniu co spowodowało wniesienie pozwu w przedmiotowej sprawie.

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono na podstawie art.477 (1) par. 1 k.p.c. w punkcie VII wyroku.

SSR Grażyna Giżewska-Rozmus